

4. Je li potrebno kako bi se zaključilo da postoji nezakonita otprema otpada izvršena „na način koji nije bitno naveden u dokumentu koji je utvrđen u Prilogu VII” u smislu članka 2. točke 35. podtočke (g) iii. Uredbe br. 1013/2006 (EZ) br. 1013/2006, da nespecificirane informacije ili podaci budu mjerodavni sa stajališta zaštite okoliša? U slučaju potvrdnog odgovora, koje se informacije ili podaci trebaju smatrati mjerodavnima u pogledu zaštite okoliša u dokumentu iz Priloga VII navedenoj Uredbi?
5. Može li se zaključiti da postoji otprema otpada izvršena „na način koji nije bitno naveden u dokumentu koji je utvrđen u Prilogu VII” u smislu članka 2. točke 35. podtočke (g) iii. Uredbe (EZ) br. 1013/2006, u slučaju da nadležno tijelo ne provede postupak iz članka 24. navedene Uredbe, ne omogućiti zainteresiranim tijelima da u njemu sudjeluju i ne naloži vraćanje nezakonito otpremljenog otpada?
6. Kako treba shvatiti i ispitati nadležnost iz članka 18. stavka 1. točke (a) Uredbe (EZ) br. 1013/2006?
7. Kako treba tumačiti odredbu iz točke 15. dijela IV. Priloga IC Uredbi (EZ) br. 1013/2006, sukladno kojoj pregovarač ili agent, da bi mogao biti primatelj, mora biti u nadležnosti države odredišta?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 1013/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2006. o pošiljkama otpada (SL L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 16., str. 86.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 19. veljače 2015. uputio Markkinaoikeus (Finska) – Viiniverla Oy
protiv Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto**

(Predmet C-75/15)

(2015/C 138/54)

Jezik postupka: finski

Sud koji je uputio zahtjev

Markkinaoikeus

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Viiniverla Oy

Tuženik: Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto

Prethodna pitanja

1. Treba li prilikom ocjene o tome postoji li aluzija u smislu članka 16. točke (b) Uredbe (EZ) br. 110/2008 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. siječnja 2008. o definiciji, opisivanju, prezentiranju, označavanju i zaštiti zemljopisnih oznaka jakih alkoholnih pića i stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1576/89 ⁽¹⁾ polaziti od prosječnog potrošača za kojeg se smatra da je uobičajeno obaviješten, razumno pažljiv i oprezan?
2. Koje značenje prilikom ocjene zabrane korištenja naziva „Verlados” za jako alkoholno piće proizvedeno od jabuka koje se pod tim nazivom stavlja na tržište u Finskoj – izrečene radi zaštite zemljopisne oznake „Calvados” – imaju sljedeće okolnosti za tumačenje pojma „aluzija” u smislu članka 16. točke (b) Uredbe br. 110/2008 i primjenu te Uredbe:
 - a. početni dio („Verla”) naziva „Verlados” odnosi se na selo u Finskoj koje finski potrošač možda poznaje,
 - b. početni dio („Verla”) naziva „Verlados” upućuje na proizvođača toga proizvoda, društvo Viiniverla Oy,

- c. „Verlados” je lokalni proizvod proizveden u Verli od kojeg se prosječno prodaje nekoliko stotina litara godišnje u restoranu imanja, a dostupan je u ograničenim količinama na narudžbu kod državnog poduzeća za distribuciju alkohola u smislu Zakona o alkoholu,
- d. riječi „Verlados” i „Calvados” od tri sloga imaju samo jedan zajednički („dos”), ali se preklapaju četiri njihova posljednja slova („ados”), to jest polovica njihovih slova?
3. U slučaju da se naziv „Verlados” smatra aluzijom u smislu članka 16. točke (b) Uredbe br. 110/2008, može li njegovo korištenje ipak biti opravdano jednim od ranije navedenih okolnosti ili nekom drugom okolnošću, primjerice time da barem kod finskog potrošača ne može nastati dojam da je „Verlados” proizveden u Francuskoj?

⁽¹⁾ SL L 39, str. 16. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 62., str. 171.).

Žalba koju je 19. veljače 2015. podnio Sud Europske unije protiv rješenja Općeg suda (treće vijeće) od 9. siječnja 2015. u predmetu T-409/14, Marcuccio protiv Europske unije i Suda Europske unije

(Predmet C-77/15 P)

(2015/C 138/55)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Sud Europske unije (zastupnik: A. V. Placco, agent)

Druga stranka u postupku: Luigi Marcuccio

Žalbeni zahtjev

Sud Europske unije zahtjeva od Suda da:

- poništi rješenje Općeg suda (treće vijeće) od 9. siječnja 2015. koje je doneseno u predmetu T-409/14, Marcuccio/ Europska unija i Sud Europske unije, u dijelu u kojemu je odbijena druga, treća i četvrta točka zahtjeva kojeg je Sud Europske unije istaknuo u tužbi podnesenoj Općem sudu u smislu članka 114. Poslovnika Općeg suda,
- prihvati navedene točke zahtjeva i stoga da
 - kao glavni zahtjev, sam odluči o sporu i odbaci kao nedopuštenu tužbu radi naknade štete koju je podnio L. Marcuccio, jer je podnesena protiv Suda Europske unije (kao zastupnika Unije),
 - podredno, u slučaju da Sud smatra da to što je tužba usmjerena protiv Suda Europske unije, a ne protiv Komisije (kao zastupnice Unije), ne utječe na njezinu dopuštenost nego da je Opći sud bio dužan, prilikom odlučivanja o incidentalnom pitanju kojeg je u postupku pred njim istaknuo Sud Europske unije, naložiti da se umjesto Suda Europske unije kao tuženu stranku navede Komisija, vrati predmet Općem sudu kako bi isti odlučio o zahtjevu L. Marcuccija za naknadu štete postupajući pritom sukladno pravnom stavu koje će zauzeti Sud,
- naloži L. Marcucciju snošenje troškova koje su Sudu Europske unije nastali u prvostupanjskom i žalbenom postupku.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U okviru **prvog žalbenog razloga** koji se temelji na povredi pravila o zastupanju Unije u postupku pred njezinim sudbenim tijelima, Sud Europske unije ističe da, s obzirom na to da niti jedna izričita odredba posebno ne uređuje zastupanje Unije pred njenim sudbenim tijelima u postupcima koji su pokrenuti na temelju članka 268. UFEU-a radi utvrđenja izvanugovorne odgovornosti Unije, pravila koja se odnose na takvo zastupanje moraju se pronaći među općim načelima koja uređuju izvršavanje sudbene funkcije, posebno načelo dobrog sudovanja te načela neovisnosti i nepristranosti suda.